

Vyvěšeno dne: 20. 8. 2026

Svěšeno dne: 3. 9. 2026

Markéta Vašková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobce: **Mgr. Tomáš Mosler**, zast. JUDr. Markem Dvořákem, advokátem se sídlem Čs. Armády 29, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. MV-86376-17/TP-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 10 A 1/2024-52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Tato věc se týká rozsahu anonymizace dokumentů, které Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „povinný subjekt“) poskytlo žalobci na základě jeho žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“).

[2] Žalobce požadoval informace z trestního řízení vedeného pro podezření ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v souvislosti s veřejnými zakázkami. Jednou z podezřelých byla společnost Staler spol. s r.o. (dále „Staler“), která údajně v zadávacích řízeních na stavební zakázky, mj. pro město Příbram, předkládala nepravdivé reference o realizovaných zakázkách. Tyto dokumenty měly prokazovat splnění technické kvalifikace podle § 79 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Společnost

Staler měla některé reference vytvořit bez vědomí právnických osob, které v nich byly uvedeny jako objednatelé, a použít je v zadávacích řízeních. Trestní věc byla odložena usnesením povinného subjektu ze dne 13. 2. 2023 (dále též „usnesení o odložení věci“). Jeho kopii požadoval žalobce v bodě 1 žádosti. Povinný subjekt mu ji poskytl anonymizovanou, s čímž žalobce nesouhlasí.

[3] Spor se týká ještě bodu 3d žádosti, v němž žalobce s odkazem na vyjádření starosty města Příbram požadoval kopie záznamů o podání vysvětlení veřejných funkcionářů, případně obdobných dokumentů zachycujících jejich vyjádření. Obdržel je, i zde však nesouhlasí s rozsahem anonymizace. Žalovaný nyní napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Předtím rozhodnutí povinného subjektu opakovaně rušil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, který žalobu zamítl. Zabýval se částečným odmítnutím žádosti ve vztahu k právnickým i fyzickým osobám. Dotčené právnické osoby v trestním řízení pouze podávaly vysvětlení. Městský soud se ztotožnil s testem proporcionality provedeným správními orgány, a hrozící zásah do jejich práv považoval za reálný. Žalobce získal téměř veškeré požadované informace; jeho úloha investigativního novináře byla naplněna.

[5] Zaměstnankyně města Příbram podávala vysvětlení jako osoba veřejně činná, avšak zmínila identifikační údaje jiné fyzické osoby, která veřejnou funkci nevykonávala. Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že externí spolupráce má sama o sobě charakter veřejné činnosti. Veřejný zájem na zveřejnění identifikačních údajů této osoby neshledal; při poměření práv převážil zájem na ochraně jejího soukromí.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[6] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvádí, že starosta Příbrami na jeho podnět podal trestní oznámení na společnost Staler v souvislosti s referencemi k veřejným zakázkám. Stěžovatel publikuje články o Příbrami a byl označen za tzv. společenského hlídačského psa. Obdržel anonymizované kopie usnesení o odložení věci a úředního záznamu o podaném vysvětlení.

[7] Stěžovatel považuje za nepřiměřenou anonymizaci údajů o právnických osobách, referenčních zakázkách a podnikající fyzické osobě zmíněné ve vysvětlení úřední osoby města. Namítá zásah do práva podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) extenzivním a jednostranným výkladem zákonných omezení.

[8] Veřejný zájem na poskytnutí informací stěžovatel dovozuje ze souvislosti s veřejnými zakázkami a nakládání s veřejnými prostředky. Poukázal na závěry Policie České republiky o nepravdivých referencích předložených společností Staler.

[9] Stěžovatel namítá, že neposkytnuté informace omezily jeho investigativní činnost i veřejnou diskusi; městský soud jejich význam podcenil.

[10] Městský soud podle stěžovatele směřoval překrývající se a nepřekrývající se informace; vypořádání této žalobní námitky je proto částečně nepřezkoumatelné.

[11] Protože stěžovatel zveřejňuje zdrojové dokumenty, žádá jejich co nejmenší anonymizaci. Poukazuje na usnesení o odložení věci a na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2022, č. j. 43 A 46/2021-45 (dále „rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45“), který podle něj připouští poskytnutí překrývajících se informací; žalovaný ani městský soud se s ním nevypořádali. Ve prospěch

pokračování

poskytnutí informací se vyjádřil i komisař Policie České republiky. Podle stěžovatele jde o nerovné omezení práva na informace ve smyslu čl. 4 odst. 3 Listiny.

[12] Žalovaný podle něj odlišné námitky nepřehledně vypořádal jedinou polemikou založenou na rozsudku č. j. 43 A 46/2021-45 a rozhodnutí kárného senátu NSS ze dne 12. 6. 2023, č. j. 11 Kss 6/2022-109 (dále „rozhodnutí kárného senátu“). Nesrozumitelný je i odkaz žalovaného na jeho dřívější rozhodnutí. Rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45 nebyl zohledněn, ač šlo o stěžejní námitku. Rozhodnutí kárného senátu je podle stěžovatele skutkově i právně odlišné: týká se nezveřejněných informací z probíhajícího řízení, zatímco on žádá deanonymizaci údajů z odložené věci. Může mít proto jen podpůrný význam.

[13] Žalovaný měl samostatně posoudit údaje o osobách uvedených v referencích a o osobách podávajících vysvětlení, jejichž rozdíl zdůraznil i městský soud. Překryv stěžovatel dovozuje z obsahu, struktury a podoby dostupných dokumentů, nikoli jen z referencí Staler; opačné úvahy městského soudu považuje za nepřesné.

[14] Rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45 se týkal téhož veřejně známého trestního oznámení. Uspěl-li stěžovatel s deanonymizací shodné informace, není důvod neposkytnout ji znovu. Referenční zakázky ani jejich potvrzovatele z řad veřejných institucí nelze podle něj anonymizovat; veřejný zájem zde převažuje.

[15] Stěžovatel nežádal „autorizaci“ známých údajů, ale posouzení jejich shody s anonymizovanými částmi a jejich poskytnutí při překryvu. Veřejně dohledatelné jsou podle něj i názvy zakázek a reference; nepravdivá reference přitom poškozují zejména společnost Staler.

[16] Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 338/2016-55, namítá, že riziko zásahu do práv musí být posouzeno konkrétně, nikoli abstraktně. Zdůrazňuje též svou publicistickou činnost.

[17] Argumentace městského soudu je podle stěžovatele rozporná. Soud dovodil riziko zásahu do práv právnických osob, ačkoli jejich uvedení v referencích podezřelé společnosti samo o sobě nevyvolává dojem zapojení do nekalého jednání. Stěžovatel dodává, že ochrana obchodní firmy podle § 135 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, je slabší než ochrana fyzických osob.

[18] Stěžovatel nesouhlasí ani s anonymizací názvů referenčních zakázek: jsou-li veřejně dostupné, lze dohledat i jejich původce, a ochrana celku tak postrádá smysl. Stěžovatel odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3454/20, a ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14.

[19] Stěžovatel nezpochybňuje právo odeprít podání vysvětlení, má však za to, že odmítnutí podání vysvětlení může svědčit o zájmu osob na vlastním nestíhání nebo nestíhání společnosti Staler. Tyto osoby by pak případný zásah do své pověsti způsobily vlastním jednáním, nikoli informováním médií. Odkazuje na rozsudek městského soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 10 A 131/2023-53, a uvádí, že nehodlá zveřejňovat nepravdivé či pomlouvačné informace.

[20] Údaje o fyzické osobě se podle stěžovatele týkají její dřívější veřejné činnosti, kdy byla společníkem a jednatelem společnosti Staler. Anonymizované části mohou obsahovat informace o její dřívější spolupráci s městem Příbram, kterou má dokládat i přehled faktur zveřejněný městem.

[21] Je-li činnost této osoby hrazena z veřejných prostředků, nemohou být informace o ní chráněny jen proto, že nešlo o veřejného funkcionáře. Dřívější medializace či dostupnost nevylučuje poskytnutí dalších informací, přestože stěžovatel netrvá na jejím jménu. Veřejný zájem spatřuje i v tom, že osobu zmínila ve vysvětlení vedoucí Odboru práva a veřejných zakázek Městského úřadu Příbram. Případný negativní dopad spojuje s tvrzenými pochybeními společnosti Staler, za něž dotyčný jako tehdejší jednatel spoluzodpovídal. Poukazuje na § 17 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, kterým se městský soud detailněji nezabýval.

[22] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Žádost o již dostupné informace považuje za bezpředmětnou a námitky za vypořádané. Upozorňuje, že některé veřejně dostupné informace zveřejnil sám stěžovatel. Ten podle žalovaného nemůže spekulovat o důvodech, pro které svědci odmítli vypovídat.

[23] Stěžovatel v replice uvádí, že překrývající se informace jsou argumentem pro širší deanonymizaci, nikoli pro získání totožné kopie dokumentu. Žalovanému nepřísluší určovat, jaký rozsah informací je pro novináře dostačující. Stěžovatel zpochybňuje též tvrzení žalovaného, že trestní oznámení nezmiňuje jiné osoby než společnost Staler. Z toho dovozuje, že se žalovaný s tímto podkladem neseznámil, a mohl jej proto opomenout. Není podstatné, kdo informace zveřejnil, ale že byly veřejně dostupné.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[25] Tato věc se týká ústavně zaručeného práva na informace ve smyslu čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny. Toto právo je nástrojem veřejné kontroly výkonu veřejné moci (rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59). Omezení přístupu k informacím musí mít zákonný podklad a splňovat podmínky čl. 17 odst. 4 Listiny. Při jejich uplatnění je nutno šetřit podstatu a smysl práva a zásah omezit na nezbytný rozsah (nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, body 57-58).

[26] Mezi účastníky není sporné, že stěžovatel působí jako tzv. společenský hlídací pes. Tato okolnost má význam při posuzování veřejného zájmu na informacích způsobilých přispět k veřejné diskusi (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, č. 4346/2022 Sb. NSS). Stěžovatel se dlouhodobě zabýval kauzou společnosti Staler; veřejný zájem směřoval k objasnění, zda tato společnost použila nepravdivé reference. Tyto informace, včetně důvodů odložení s tím spojené trestní věci, stěžovatel obdržel. Veřejný zájem však již nepřevažuje nad ochranou soukromí při poskytování dalších identifikačních údajů osob podávajících vysvětlení a fyzických osob, které nejsou veřejnými funkcionáři, jak NSS vysvětlí dále.

III. A. (Ne)přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[27] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel vytýkal městskému soudu, že nerozlišil mezi informacemi, které se překrývají s již dostupnými podklady, a informacemi, jež takový překryv nevysvětlují.

[28] Podle ustálené judikatury je soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, chybějí-li v něm důvody vztahující se k rozhodným skutkovým okolnostem, anebo nelze-li zjistit, o jaké věci a jak soud rozhodl (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, a č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

pokračování

[29] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud nerozlišil mezi překrývajícími se a nepřekrývajícími se informacemi. Tuto argumentaci rozvinul v bodech 49-73 žaloby. Poukazoval na rozhodnutí kárného senátu, z něhož vycházel žalovaný, na rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45 i na vyjádření komisaře Policie České republiky. Vytýkal žalovanému, že jeho argumentaci pouze odmítl, aniž své závěry řádně odůvodnil.

[30] Městský soud však neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný na jeho straně 10 odkázal na své předchozí rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023, v němž se otázkou překrývajících se informací zabýval. Vysvětlil, že dřívější zveřejnění části informací v médiích nezabývá povinný subjekt povinnosti chránit dotčené údaje a respektovat požadavky spravedlivého procesu. Nepřisvědčil proto argumentu, že stěžovatel některými informacemi již disponuje, ani poukazu na jeho novinářskou činnost, neboť právo na informace je založeno na rovnosti žadatelů.

[31] Městský soud dále vyšel z rozhodnutí kárného senátu, podle něhož informační zákon neslouží k průběžnému sledování trestního řízení jiných osob. Případný dřívější přístup médií k některým informacím na tomto závěru nic nemění. Odkaz stěžovatele na rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45 proto městský soud neshledal příležitým. Podle NSS reagoval městský soud na žalobní argumentaci srozumitelně a v potřebném rozsahu. Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný. Věcné správnosti vypořádání této žalobní námitky se bude kasační soud věnovat níže v části III. C.

[32] Důvodná není ani námitka, podle níž žalovaný opomenul důkaz trestním oznámením. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trestní oznámení směřovalo pouze proti společnosti Staler a nezmiňovalo jiné právnické ani fyzické osoby související s trestním řízením. Stěžovatel z toho dovozuje, že se žalovaný s trestním oznámením neseznámil, neboť obsahuje údaje o dalších právnických osobách a referenčních zakázkách. Tento závěr však vychází z izolovaného čtení vyjádření žalovaného. Žalovaný označil společnost Staler za jedinou právnickou osobu, vůči níž směřovalo podezření. Ostatní osoby v trestním řízení vystupovaly v odlišných procesních či skutkových souvislostech.

[33] Na tom nic nemění ani stěžovatelovo rozlišení mezi právnickými osobami podávajícími vysvětlení a těmi uvedenými v referencích společnosti Staler. NSS souhlasí s městským soudem, že se v trestním řízení neprokázalo zapojení těchto osob do nezákonných praktik ani vůči nim nevzniklo podezření ze spáchání trestného činu. Skutečnost, že byly v referencích označeny jako údajní objednatelé nebo zdroje referencí, sama o sobě neznamená, že tyto reference skutečně poskytl nebo předložily (bod 43 napadeného rozsudku).

III. B. Neposkytnutí informací o právnických osobách

[34] Ve vztahu k právnickým osobám povinný subjekt v kopii usnesení o odložení věci anonymizoval jejich názvy, identifikační čísla, sídla a údaje o referenčních zakázkách, včetně termínů realizace a druhu prací, na něž odkazovaly reference předložené společností Staler. Tento postup odůvodnil § 135 odst. 2 občanského zákoníku a § 11 odst. 6 informačního zákona.

[35] Podle § 135 odst. 2 občanského zákoníku náleží právnické osobě ochrana proti zásahu do její pověsti nebo soukromí bez zákonného důvodu. Ani zásah učiněný pro zpravodajské účely nesmí být v rozporu s jejími oprávněnými zájmy.

[36] Podle § 11 odst. 6 písm. a) informačního zákona povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů v uvedených oblastech,

pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob nebo schopnost orgánů veřejné moci plnit jejich zákonem vymezené úkoly.

[37] Ustanovení § 11 odst. 6 informačního zákona chrání vedle řádného plnění úkolů orgánů veřejné moci též práva třetích osob (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2025, č. j. 2 As 47/2025-48). Může se proto uplatnit i tehdy, hrozí-li poskytnutím informace zásah do práv právnických osob chráněných § 135 odst. 2 občanského zákoníku. Obdobně § 8a a § 8d zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, při poskytování informací vyžaduje ochranu údajů osob zúčastněných na trestním řízení a respekt k presumpci nevinu; zveřejnění chráněných údajů připouští při převaze veřejného zájmu.

[38] NSS souhlasí se správními orgány i městským soudem, že bylo třeba provést test proporcionality (body 44 a 48 napadeného rozsudku). Proti právu stěžovatele na informace stála ochrana soukromí a pověsti dotčených právnických osob.

[39] Test proporcionality se skládá ze tří kroků: vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu. Zkoumá se, zda je zvolené opatření způsobilé dosáhnout sledovaného cíle, zda neexistuje šetrnější stejně účinné řešení a zda přínos opatření převažuje nad intenzitou zásahu do kolidujícího práva (náleží Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94).

[40] Městský soud správně shledal, že žalovaný provedl test proporcionality řádně. Anonymizace identifikačních údajů je způsobilá chránit soukromí a pověst dotčených právnických osob. Správní orgány i městský soud dále správně uzavřely, že neexistovalo jiné opatření, které by současně zachovalo informační hodnotu dokumentu a vyloučilo identifikaci dotčených právnických osob. Požadavek potřebnosti je tedy rovněž naplněn. Anonymizace identifikačních údajů je způsobilá chránit soukromí a pověst dotčených právnických osob. Současně neexistovalo jiné opatření, které by zachovalo informační hodnotu dokumentu a zároveň vyloučilo jejich identifikaci (body 49-50 napadeného rozsudku).

[41] Městský soud přiléhavě posoudil i přiměřenost v užším smyslu. Stěžovatel z poskytnutého usnesení o odložení věci zjistil předmět prověřování, skutkový kontext i jeho výsledek. Účel informačního zákona byl v podstatné míře naplněn a stěžovatel může jako společenský hlídací pes o věci informovat a vést veřejnou diskusi. Omezení dodatečného přínosu identifikačních údajů však odpovídá konkrétnímu riziku zásahu do práv právnických osob, které pouze podávaly vysvětlení nebo bez svého vědomí figurovaly v referencích podezřelé společnosti (body 51-54 napadeného rozsudku).

[42] Samotná skutečnost, že se věc týká veřejných zakázek, nemůže bez dalšího převážit nad ochranou práv dotčených právnických osob. Městský soud správně zdůraznil, že dotčené právnické osoby nebyly podezřelé ze spáchání trestného činu. V trestním řízení vystupovaly pouze jako osoby podávající vysvětlení; některé popřely vystavení referencí, jiné si okolnosti nevybavovaly nebo vysvětlení neposkytly. Z usnesení neplyne, že by některá z nich společnost Staler nepravdivou referenci poskytla nebo se na jejím jednání podílela. Podezření směřovalo výlučně vůči společnosti Staler. Dotčené právnické osoby je proto třeba vnímat především jako subjekty ohrožené poškozením práv v důsledku jejich spojení s trestní věcí (body 43 a 60 napadeného rozsudku).

[43] NSS souhlasí i se závěrem městského soudu, že z odmítnutí podání vysvětlení (např. statutárním orgánem) nelze dovozovat účast dotčené právnické osoby na předkládání nepravdivých referencí. Jde o výkon zákonného práva, který sám o sobě nevypovídá nic o skutkovém průběhu věci. Stěžovatelovy úvahy zůstávají v tomto směru spekulativní a nemohou oslabit zájem na ochraně pověsti dotčených právnických osob (bod 60 napadeného rozsudku).

pokračování

[44] Stěžovatelův odkaz na rozsudek městského soudu č. j. 10 A 131/2023-53 není přiléhavý. Uvedená věc se týkala zveřejnění trestního rozsudku v mediálně známé kauze a nedostatečně provedeného testu proporcionality. Městský soud v nynější věci naopak jednotlivá kritéria posoudil a vysvětlil, proč identifikační údaje dotčených právnických osob nelze poskytnout.

[45] Městský soud správně nepřisvědčil ani námitce, že tyto údaje musí být poskytnuty jen proto, že některé související informace lze dohledat v podkladech k veřejným zakázkám. Rozhodující je, zda se veřejně dostupné údaje skutečně obsahově kryjí s požadovanými informacemi a zda jejich poskytnutí nevytvoří nový kontext, totiž spojení konkrétní právnické osoby s trestním řízením a nepravdivými referencemi (bod 59 napadeného rozsudku). Povinnost chránit práva dotčených osob nevyprchá jen proto, že média či jiné zdroje zveřejnily část souvisejících informací (srov. rozhodnutí kárného senátu). Tento závěr, byť vyslovený ve vztahu k § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona, je přiměřeně použitelný i zde.

[46] NSS souhlasí s městským soudem i v tom, že závěr o hrozící újmě nestojí pouze na abstraktní obavě z dezinterpretace. Zveřejnění identifikačních údajů by dotčené právnické osoby spojilo s trestní věcí týkající se nepravdivých referencí při veřejných zakázkách, ačkoli se jejich zapojení do nezákonného jednání neprokázalo. Takové spojení může mít konkrétní reputační i hospodářské důsledky (bod 52 napadeného rozsudku). Lze uzavřít, že riziko zásahu není pouze hypotetické a převáží nad omezeným dodatečným přínosem požadovaných údajů pro veřejnou diskusi. To platí jak pro právnické osoby uvedené v referencích, tak pro osoby podávající vysvětlení; jejich identifikace by je v obou případech spojila s trestní věcí (body 52, 53, 59 a 61 napadeného rozsudku). Kasační soud neshledal rozpor posouzení městského soudu s obecnými závěry přijatými v rozsudku NSS č. j. 6 As 338/2016-55 citovaném stěžovatelem.

[47] Na tomto závěru podle NSS nic nemění ani stěžovatelem citované nálezy Ústavního soudu. Nález sp. zn. IV. ÚS 3454/20 se týká výkonu podmíněně uloženého trestu a nález sp. zn. I. ÚS 3930/14 procesních otázek při poskytování informací. Z žádného z nich neplyne, že údaje použité ve veřejném zadávacím řízení nelze anonymizovat v dokumentu z trestního řízení. V nynější věci je rozhodné právě jejich spojení s konkrétními právnickými osobami a trestní věcí.

[48] NSS dále neshledal, že by informace nebyly stěžovateli poskytnuty kvůli povaze jeho publicistické činnosti. Městský soud ani žalovaný se proto jejím charakterem nemuseli zabývat. Jak již bylo výše vyloženo, důvodem byla ochrana práv právnických osob, jejichž zapojení do nezákonného jednání nebylo prokázáno. Jejich spojení s trestní věcí by proto mohlo nepříznivě zasáhnout do jejich práv (body 54 až 56 a 82 napadeného rozsudku).

III. C. Neposkytnutí překrývajících se informací o právnických osobách

[49] Stěžovatel dále tvrdí, že mu měly být poskytnuty ty informace o právnických osobách, které se podle něj překrývají s informacemi již veřejně dostupnými. Podle něj je překryv patrný z obsahu a struktury již dostupných dokumentů. Stěžovatel porovnává anonymizovanou verzi dokumentu s dokumenty jinými. Lze dovodit nejen věcnou, ale i strukturální (vizuální) shodu nebo významnou podobu různých zatím anonymizovaných částí usnesení.

[50] Podle NSS však ani případný překryv nezbavuje povinný subjekt povinnosti posoudit dopad poskytnutí informace na práva dotčených právnických osob. I v takovém případě je proto nutné provést test proporcionality. Ochrana proti zásahu do pověsti nebo soukromí právnické

osoby nevyprchá jen proto, že se některé související údaje již objevily ve veřejném prostoru (srov. rozhodnutí kárného senátu).

[51] Stěžovatel v této souvislosti opakovaně odkazuje na rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45. NSS se neztotožnil s tím, že jej žalovaný ani městský soud argumentačně nevyvrátili. Žalovaný především upozorňoval, že zveřejnění některých informací není důvodem pro to, aby je kvalitativně či kvantitativně posiloval tím, že zveřejní další komplexní informace, souvislosti či detaily. Údaje dotčených osob je podle žalovaného třeba chránit a nepřispívat k dalšímu zásahu do jejich práv a soukromí (s. 11 rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023). Městský soud vysvětlil, že uvedený rozsudek není na nynější věc přílehlavý (body 57 a 59 napadeného rozsudku). Týkal se totiž veřejně dostupného trestního oznámení. Stěžovatel sice nedovožoval překryv informací pouze ze spojení právnických osob s referencemi společnosti Staler. Nelze však pominout, že skutečnost, že stěžovatel určitou informaci zná z jiného zdroje, nezavazuje orgány veřejné moci, aby ji v režimu informačního zákona autoritativně potvrdily. Podle NSS je i v případě překrývajících se informací nutno zohlednit, že dané osoby v trestním řízení pouze podávaly vysvětlení a nebyly z ničeho obviněny. Je třeba dbát na to, aby nedošlo k poškození jejich dobrého jména a pověsti v souvislosti se zveřejněním jejich údajů v usnesení o odložení trestního stíhání v souvislosti s vystavováním nepravdivých referencí.

[52] NSS proto souhlasí s městským soudem, že z rozsudku č. j. 43 A 46/2021-45 nelze bez dalšího dovodit povinnost poskytnout stěžovateli nyní požadované informace. Krajský soud v odkazované věci zrušil napadené rozhodnutí, neboť správní orgány nevysvětlily, jak by poskytnutí trestního oznámení mohlo ohrozit nebo zmařit účel trestního řízení. Nad rámec toho připustil, že podstatný překryv s veřejně dostupnými informacemi může snížit pravděpodobnost ohrožení účelu trestního řízení. Nevyloučil však ochranu dalších informací podle § 11 odst. 4 písm. a) informačního zákona ani možnost jejich částečného poskytnutí podle § 12 téhož zákona.

[53] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně vypořádal jeho žalobní námitku týkající se způsobu, jímž žalovaný reagoval na odvolací argumentaci opřenu o rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45. Podle stěžovatele žalovaný reagoval pouze pasáží na s. 10 svého rozhodnutí, začínající slovy „*I přes výše uvedené...*“. Teprve z odůvodnění napadeného rozsudku zjistil, že žalovaný za vypořádání této argumentace považoval také předcházející část odůvodnění. Městský soud tím podle něj nesprávně aproboval nepřehledný postup žalovaného.

[54] NSS této námitce nepřisvědčil. Městský soud správně dovodil, že z kontextu rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že za vypořádání stěžovatelovy argumentace považoval i pasáže předcházející větě uvedené v předchozím bodě i body následující, v nichž opět odkazuje na rozhodnutí ze dne 11. 9. 2023. Citovaná formulace sice není zcela přílehlavá, nevyvolává však pochybnosti o tom, na jakou část odůvodnění žalovaný navazuje. Městský soud proto správně uzavřel, že žalovaný se odkazem na své předchozí rozhodnutí zabýval též argumentací založenou na rozsudku č. j. 43 A 46/2021-45 (bod 57 napadeného rozsudku), byť jej výslovně necitoval. Opakoval-li stěžovatel tytéž námitky, mohl žalovaný odkázat na své předchozí odůvodnění. Správní orgán ani soud navíc nemusí samostatně reagovat na každou dílčí námitku, postaví-li proti ní právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16).

[55] Stěžovatel dále namítá, že závěry rozsudku č. j. 43 A 46/2021-45 nelze upozadit odkazem na rozhodnutí kárného senátu. NSS již výše vysvětlil, proč tento rozsudek nepovažuje za přílehlavý. Městský soud jej proto odkazem na rozhodnutí kárného senátu bez dalšího „nepřehlušil“. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že úkolem kárného senátu nebylo rozhodnout

pokračování

o zákonnosti poskytování informací podle informačního zákona. Souladem postupu kárně obviněného se zákonem se však zabýval jako předběžnou otázkou. Městský soud proto mohl z jeho závěrů podpůrně vyjít. Současně vysvětlil, proč na nynější věc nedopadá rozsudek č. j. 43 A 46/2021-45 (body 57-59 napadeného rozsudku).

[56] Je pravdou, že skutkové okolnosti nynější věci se liší od věci posuzované kárným senátem. Zatímco v nynější věci byla trestní věc odložena, rozhodnutí kárného senátu se týkalo přípravné fáze trestního řízení. To však nevylučuje možnost přiměřeně použít jeho obecný závěr, že předchozí zveřejnění některých informací v médiích samo o sobě nezabavuje povinný subjekt povinnosti chránit práva dotčených osob.

[57] Nynější věc se netýká trestního řízení v reálném čase, z toho však povinnost poskytnout všechny dosud anonymizované údaje ještě nevyplývá. Stěžovatel dovozuje překryv především z obsahu a struktury dokumentů. Tím však neprokazuje totožnost požadovaných a veřejně dostupných informací. Úplná obsahová shoda by sice byla významná, stěžovatel ji však neprokázal. Povinný subjekt ani soud nejsou povinny takové domněnky potvrzovat či vyvracet autoritativním poskytnutím dalších údajů. I kdyby se některé údaje obsahově překrývaly, jejich poskytnutí by mohlo prohloubit spojení dotčených právnických osob s trestním řízením a s nepravdivými referencemi společnosti Staler. Úřední dokument by tak stěžovatelovým domněnkám propůjčil oficiální potvrzení. Ostatně stěžovatel v replice uvedl, že jeho cílem není získat zrcadlovou kopii dokumentu, nýbrž dosáhnout co nejširší deanonymizace dalších částí usnesení o odložení věci. Překrývající se informace tak nejsou jeho cílem, ale prostředkem k získání dalších identifikačních údajů. Ani tato námitka proto není důvodná.

III. D. Neposkytnutí informací o fyzických osobách

[58] Stěžovatel dále zpochybňuje anonymizaci úředního záznamu o vysvětlení podaném pracovníci města Příbram. Záznam obsahuje údaj o spolupráci blíže neoznačené fyzické osoby s městem, která skončila v roce 2015. Stěžovatel nežádá její jméno, ale údaj o povaze spolupráce.

[59] Podle § 8a odst. 1 informačního zákona *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

[60] Podle § 8a odst. 2 téhož zákona *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*

[61] Poskytnutí osobního údaje je jeho zpracováním ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“). Musí proto odpovídat zásadám zpracování podle čl. 5 GDPR a být založeno na některém z právních titulů podle čl. 6 odst. 1 GDPR.

[62] Podle § 12 informačního zákona povinný subjekt vyloučí pouze informace, u nichž trvá zákonný důvod odepření.

[63] Osobním údajem je každá informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě. Identifikace může nastat i nepřímo kombinací více údajů, které samy o sobě nemusí osobu určit (čl. 4 odst. 1 GDPR).

[64] Požadovaný údaj o povaze spolupráce je v daném kontextu osobním údajem. Stěžovatel sice nepožaduje jméno dotčené osoby; ve spojení s dalšími údaji ze záznamu, zejména s rokem ukončení spolupráce, by však poskytnutí tohoto údaje vedlo k její faktické identifikaci. Bylo proto nutné posoudit, zda pro jeho poskytnutí stěžovateli existuje zákonný důvod (bod 74 napadeného rozsudku).

[65] Stěžovatel argumentoval tím, že spolupráce s městem byla hrazena z veřejných prostředků, a měla tak být patrná z přehledu faktur. Městský soud však uzavřel, že dotčená fyzická osoba nevystupovala jako veřejně činná osoba. Spolupráce byla založena soukromoprávní smlouvou a nespočívala ve výkonu veřejné či úřední činnosti. Pouhé financování činnosti z veřejných prostředků na tomto závěru nic nemění (bod 72 napadeného rozsudku).

[66] Stěžovateli lze obecně přisvědčit v tom, že údaje o příjemcích veřejných prostředků mohou podléhat režimu § 8b informačního zákona. Ustanovení § 8c téhož zákona pak upravuje poskytování informací o výši příjmů ze závislé činnosti nebo funkčních požitků hrazených z veřejných prostředků. Tato ustanovení však nedopadají na každý údaj o osobě spolupracující s veřejným subjektem.

[67] Smyslem těchto ustanovení je veřejná kontrola nakládání s veřejnými prostředky. Pokud by stěžovatel žádal o údaje navazující na přehled vyplacených faktur, bylo by třeba posoudit podmínky jejich poskytnutí v konkrétním zákonném režimu. Právo na informace ani v takovém případě není absolutní; je nutné individuálně poměřit veřejný zájem na zveřejnění s právem dotčené osoby na ochranu soukromí (nález Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16).

[68] Stěžejní je však povaha požadované informace. Stěžovatel žádá o deanonymizaci údaje z úředního záznamu o vysvětlení podaném v trestním řízení, nikoli o údaj z evidence města o poskytnutých veřejných prostředcích. Podle § 8b odst. 1 informačního zákona *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky*. Z dikce zákona je zřejmé, že povinný subjekt je povinen poskytnout jen údaje o té osobě, které on sám poskytl veřejné prostředky. O osobě, které poskytl veřejné prostředky jiný povinný subjekt, takové údaje poskytnout nemusí, a dopadá-li na tyto údaje ochranný režim § 8a odst. 1 informačního zákona, zásadně ani nesmí. Povinným subjektem je Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, které dotčené osobě veřejné prostředky neposkytovalo. Na požadovaný údaj proto nedopadá § 8b informačního zákona. Je tedy třeba vycházet z ochranného režimu § 8a odst. 1 informačního zákona (podobně, byť v jiném kontextu, viz rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2025, č. j. 10 As 242/2024-41, body 10-11).

[69] Městský soud proto správně vyšel z § 8a odst. 1 informačního zákona. Příléhavě dovedl, že požadovaný údaj by ve spojení s ostatními informacemi ze záznamu umožnil dotčenou osobu identifikovat. Současně správně neshledal podmínky pro postup podle § 8a odst. 2 informačního zákona, neboť se nejedná o údaj vztahující se k veřejné nebo úřední činnosti dotčené osoby (bod 72 a 74 napadeného rozsudku).

[70] Městský soud i v tomto případě správně podrobil anonymizaci údajů testu proporcionality. Proti právu stěžovatele na informace stála ochrana soukromí dotčené fyzické osoby. Ochrana soukromí a osobních údajů představuje legitimní cíl, který může odůvodnit omezení práva na informace (bod 77 napadeného rozsudku).

[71] Anonymizace údaje o povaze spolupráce je způsobilá chránit soukromí dotčené osoby. Městský soud správně neshledal jiné opatření, které by současně zabránilo její identifikaci a méně

pokračování

zasáhlo do práva stěžovatele na informace. Povinný subjekt anonymizoval pouze údaje o osobách, které nevykonávaly veřejnou funkci a jejichž vztah k městu byl soukromoprávní (body 78-79 napadeného rozsudku).

[72] Také při poměření v užším smyslu městský soud postupoval správně. Stěžovatel obdržel ucelené informace o trestní věci a může o ní jako investigativní novinář informovat veřejnost. Dodatečný přínos údaje o soukromoprávní spolupráci fyzické osoby s městem je naopak nízký. Zveřejnění by však mohlo negativně zasáhnout do jejího osobního i profesního života a vyvolat dojem jejího spojení s trestnou činností, přestože v takovém postavení nebyla (body 80-81 napadeného rozsudku).

[73] NSS se s těmito závěry městského soudu ztotožnil. Případné financování činnosti dotčené osoby z veřejných prostředků nemůže v tomto řízení převážit nad její ochranou podle § 8a odst. 1 informačního zákona. Na tomto závěru nic nemění ani fakt, že stěžovatel nežádá poskytnutí jména dotčené osoby. Anonymizace musí zabránit její identifikaci i prostřednictvím souhrnu dalších údajů. Povinnost chránit osobní údaje trvá, i když je totožnost osoby žadateli známa nebo některé údaje již byly dříve zveřejněny (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022-56).

[74] Stěžovatel odkazuje na čl. 6 odst. 1 písm. c), e) a f) GDPR. Tato ustanovení však pouze vymezují podmínky zákonnosti zpracování osobních údajů; sama o sobě nezakládají nárok na poskytnutí konkrétní informace podle informačního zákona. Při poskytování informace orgánem veřejné moci musí mít zpracování oporu v právní povinnosti nebo ve výkonu úkolu ve veřejném zájmu [čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) GDPR] a být pro tento účel nezbytné. Právní titul oprávněného zájmu podle písm. f) se na zpracování prováděné orgánem veřejné moci při plnění jeho úkolů nepoužije. Ani případná existence právního titulu však nezabavuje povinný subjekt povinnosti poměřit právo na informace s právem dotčené osoby na ochranu soukromí a osobních údajů.

[75] V nynější věci tento předpoklad splněn není. NSS není zřejmé, jak by údaj o povaze spolupráce ukončené v roce 2015 mohl přispět k veřejné diskusi o nepravdivých referencích společnosti Staler. Stěžovatel již obdržel informace potřebné k vyrozumění veřejnosti o této kauze. Požadovaný údaj se týká fyzické osoby a jeho informační přínos je ve srovnání s hrozícím zásahem do jejího soukromí zanedbatelný (body 75 a 80 napadeného rozsudku).

[76] Námitka týkající se údajného zastupování dotčené fyzické osoby zaměstnankyní města při podání vysvětlení je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Stěžovatel ji totiž neuplatnil v žalobě, ač tak mohl učinit.

[77] Stěžovatel rovněž namítá, že se městský soud nevypořádal s jeho odkazem na § 17 zákona o zpracování osobních údajů. Tento odkaz však v žalobě blíže nerozvedl. Uvedené ustanovení upravuje zákonnost zpracování osobních údajů pro novinářské účely, nezakládá však samostatný nárok na jejich poskytnutí ze strany povinného subjektu. Městský soud proto správně uzavřel, že stěžovatelovo novinářské poslání bylo naplněno již poskytnutými informacemi a další deanonymizace by veřejnou diskusi významně neobohatila (bod 54 napadeného rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[78] NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[79] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2026

L. S.

Sylva Šiškeová v. r.
předsedkyně senátu